

I valgkampen fik SF tilsagn fra statsministeren om en handlingsplan i forhold til de ældre på arbejdsmarkedet, det såkaldte grå guld. Det er jo positivt.

Det, vi især lagde vægt på, var, at efterlønnere skal have lov til at tjene op til 40.000 kr. om året uden at blive trukket i efterløn. Det vil være positivt for de pågældende efterlønnere, men jo også i forhold til i en vis udstrækning at kunne fastholde dem på arbejdsmarkedet. Men det er der jo intet af i regeringens forskellige udspil; jeg har i hvert fald ikke kunnet finde det.

Jeg vil godt høre: Er det glemt allerede nu? Var det bare mundsvejr fra statsministerens side, eller kan vi få nogle tilkendegivelser om, at han faktisk mener det her alvorligt?

Jeg har siden hen fået mange positive tilkendegivelser fra mennesker på over 50 år, der er sat uden for arbejdsmarkedet, og som i dag har enormt svært ved at komme tilbage igen. De føler, det er meget, meget uretfærdigt, at de på grund af alder ikke kan komme ind på arbejdsmarkedet. De mennesker har set frem til, at der nu bliver gjort en mere målrettet indsats i forhold til det såkaldte grå guld.

Mange efterlønnere har set frem til, at de nu kan leve et liv, hvor de i højere grad kan realisere deres ønske om stadig væk at være aktive. De mennesker forventer, at der gøres noget. Jeg vil godt høre, om regeringen også vil det.

Statsministeren forsøgte i tirsdags at tale de svagestes sag. Det lød næsten som Jeppe Aakjær, der skrev om de fattiges værner og de riges ris. Men skindet bedrager; statsministeren er aldeles ikke de riges ris. Alene forslaget om ændringen af den særlige pensionsopsparing viser, at de rige har meget at vente af denne her regering.

Kl. 14.45

Er han så de fattiges værner? Ja, det med de svagestes LO er jo sympatisk nok – det havde vi en debat om her i formiddags – men der er jo intet som helst konkret fra regeringen. Indtil videre er det sniksnak, det er mundsvejr; der er intet som helst konkret.

Talen i tirsdags var stort set blottet for miljøpolitik. Tre sølle linjer om, at regeringen ville arbejde for et godt miljø, kunne det blive til. De første meldinger omkring regeringens grønne linje har i bedste fald været uklare, i værste fald meget lidt opmuntrende. Tilsyneladende skal Bjørn Lomborg ansættes som chefideolog for regeringen.

Betyder den nye linje, at der skal dereguleres og gives større spillerum for erhvervslivet? Vil man sætte ind mod landbrugets forurening? Næppe. I stedet tyder meget på, at det bliver godsejerinteresser, som kommer til at styre landbrugspolitikken: større brug, flere svinefabrikker, mere industri i landbruget.

Vil regeringen gøre noget i forhold til den enorme mængde af kemiske stoffer, som er i vores hverdag, og som for mange mennesker betyder voldsomme allergiproblemer? Skal Wilhjelmudvalgets rapport skrotes, eller vil man arbejde videre på det? Jeg spørger og vil gerne have svar.

Jeg vil godt advare imod, at man undervurderer de problemer, der er med vores miljø. Miljøet – det inderbøttede jeg – er ikke længere det store tema i debatten, men det betyder så sandelig ikke, at alt er, som det skal være. Klimaforandringerne er der, fiskene dør i vores indre farvande eller bliver tvekønnede, som jeg så nogle perverse eksempler på her for nylig. Der siver fortsat gift ned i grundvandet.

Vi er meget usikre på, om regeringen har en bevidsthed om det her, og endnu mere på, om man har tænkt sig at gøre noget ved det.

Vi vil holde regeringen fast på det, vi vil stadig væk arbejde som den grønne samvittighed i det her Folketing og arbejde for, at miljødagsordenen igen bliver fremtrædende i debatten i dansk politik.

Jeg har et par spørgsmål til regeringens udenrigspolitik. Jeg kender den nye ministers interesse for menneskerettigheder, og det er positivt, at der i Udenrigsministeriet er oprettet en særlig enhed, der skal tage sig af menneskerettigheds-spørgsmål. Ministeren er her ikke i dag, men jeg går ud fra, at statsministeren kan svare på de spørgsmål.

Spørgsmålet er, om menneskerettighedstemaerne vil få nogen betydning i den praktiske udenrigspolitik, også når det gælder stormagters overtrædelse af menneskerettighederne.

Kan vi forvente en stærkere kritik af Rusland og den russiske krigsførelse i Tjetjenien? Putin er blevet Vestens kæledægge og det på trods af, at han faktisk er ansvarlig for gedigne krigsforbrydelser i Tjetjenien. Vil den danske regering som andre vestlige regeringer sætte kikkerten for det blinde øje, eller kan vi forvente en markant kritik af Rusland?

Hvad med Kina? Udenrigsministeren har ved gentagne lejligheder kritiseret kinesernes overtrædelser af menneskerettighederne i Tibet, i